

Arrest

nr. 200 969 van 9 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat N. DESGUIN
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1999.

Op 19 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde)

de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Op dezelfde dag raadpleegde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde) de Eurodac-database. Er was een hit voor de verzoekende partij "IT1VR03SOW".

Tegen de beslissingen van 19 december 2017 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 28 december 2017 worden de beslissingen van 19 december 2017 allemaal ingetrokken. Bij arrest van 28 december 2017 met nummer 197 380 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bijgevolg door de Raad verworpen.

Op 20 februari 2018 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B(...)

voornaam: Y(...)

geboortedatum: 01.01.1999(...)

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: B(...) C(...),(...), Soedan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inklimming. (PV BR.55.LL.125344/2017 van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EUODAC-databank Italië.

Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inklimming. (PV BR.55.LL.125344/2017 van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 4 en 5 Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna : de Dublin III - verordening), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur naar Europees en Belgisch recht en van de rechten van verdediging.

3.3.1.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de bestreden akte valt onder het toepassingsgebied van de Dublin-III-Verordening. Bijgevolg diende de verwerende partij rekening te houden met de procedurele waarborgen vervat in voormelde verordening zoals de informatieplicht, het hoorrecht gewaarborgd door artikel 5 van de Dublin-III-Verordening, de verantwoordelijkheidscriteria, de Dublin-procedure, enz. De verzoekende partij meent dat dit *in casu* niet gebeurd is. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij de redenen van overdracht niet vermeld heeft in de bestreden akte waardoor zij niet in staat is deze te begrijpen en aan te vechten. De verzoekende partij wijst er ook op dat indien zij gehoord was geweest in het kader van de Dublin-III-Verordening zij ook had kunnen wijzen op onder meer de slechte opvangvoorzieningen in Italië en dat haar geestelijke toestand verslechterd is.

3.3.1.2. In de nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat thans een terugkeerbesluit voorligt in de zin van de Terugkeerrichtlijn, genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst op de samenlezing van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 24 van de Dublin III-verordening en het Terugkeerhandboek en stipt aan dat vanaf het ogenblik waarop de autoriteiten besluiten een Dublinverzoek in te dienen, de toepassing van de Terugkeerrichtlijn wordt opgeschort en enkel de Dublinregels van toepassing zijn. Nu uit het administratief dossier blijkt dat nog geen verzoek tot "overname" gericht is aan Italië, kon geen beslissing genomen worden in het kader van de Dublin III-verordening. De verwerende partij citeert artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 24 van de Dublin III-verordening en citeert eveneens een deel uit het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie dat betrekking heeft op de verhouding tussen de Terugkeerrichtlijn en de Dublinregels.

Dit luidt als volgt:

“Situaties waarin de onderdaan van het derde land geen asielverzoek heeft ingediend en geen verblijfsrecht als asielzoeker heeft verkregen in de tweede lidstaat, vallen echter binnen de werkingssfeer van de terugkeerrichtlijn.

Er kan sprake zijn van de volgende situaties:

- i. de onderdaan van het derde land geniet de status van asielzoeker in de eerste lidstaat (lopende procedure, nog geen definitieve toekenning). In dit geval is de Dublinverordening van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielverzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen. Een lidstaat kan deze onderdaan van een derde land niet naar een derde land terugsturen; in plaats daarvan kan hij deze onderdaan alleen naar de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat sturen, die zijn of haar verzoek moet beoordelen.*
- ii. De onderdaan van het derde land heeft zijn of haar asielverzoek in de eerste lidstaat ingetrokken: indien de intrekking van het verzoek heeft geleid tot een afwijzing van het verzoek (op grond van artikel 27 of 28 van de herschikte richtlijn asielprocedures), kunnen de onder punt iii hieronder beschreven regels (keuze tussen toepassing van Dublinregels of de terugkeerrichtlijn) worden toegepast. Indien de intrekking van het verzoek niet heeft geleid tot een afwijzing van het verzoek, is de Dublinverordening (als *lex specialis*) van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielverzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen.*
- iii. In de procedure van de onderdaan van het derde land is in de eerste lidstaat een definitief besluit genomen, dat een afwijzing inhield van zijn of haar asielaanvraag. In dit geval kan voor de toepassing van de Dublinverordening of van de terugkeerrichtlijn worden gekozen. In de nieuwe Dublinverordening is deze keuze duidelijk vastgelegd in artikel 24, lid 4, en is toegevoegd dat vanaf het moment waarop autoriteiten besluiten een Dublinverzoek in te dienen, de toepassing van de terugkeerrichtlijn en van terugkeerprocedures wordt opgeschort en alleen Dublinregels van toepassing zijn (dit betreft ook regels voor bewaring en rechtsmiddelen).*
- iv. De onderdaan van een derde land was al eens met succes uit de eerste lidstaat naar een derde land teruggekeerd of verwijderd (nadat een asielverzoek was afgewezen of ingetrokken). Voor deze situatie bepaalt artikel 19, lid 3, van de nieuwe Dublinverordening duidelijk dat wanneer de onderdaan van een derde land opnieuw EUgrondgebied betreedt, de eerste lidstaat niet langer verantwoordelijk is voor deze onderdaan van een derde land (en derhalve kan de onderdaan niet naar deze lidstaat worden overgebracht). In dit scenario is de terugkeerrichtlijn van toepassing.”*

De verwerende partij verwijst ook naar een arrest van de Raad van 8 februari 2018 van de Verenigde Kamers en onderstreept daarbij dat een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet een uitvoering is van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Tot slot benadrukt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet betwist dat ze geen houder is van de vereiste documenten, evenmin als het risico op onderduiken.

3.3.1.3. De kernvraag die beantwoord dient te worden is of de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van de Dublin-III-Verordening valt, zoals zij betoogt en wat betwist wordt door de verwerende partij. De verwerende partij is van mening dat zij reeds in deze stand van het geding een bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet kon nemen, hetgeen een terugkeerbesluit is in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn sinds de wetwijziging van 19 januari 2012 (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3). Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het is niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar het zijn wel degelijk besluiten die uitvoering geven aan het Unierecht.

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, uit te leggen. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, voorts

rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *in*cto 1,6° van de Vreemdelingenwet. De overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Dit blijkt ook uit de pagina 8 en 9 van het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie –waarnaar de verwerende partij zelf verwijst in haar nota met opmerkingen- *“een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd”* en *“onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”*.)

De Raad stelt vast dat uit de motieven onmiskenbaar blijkt dat de gemachtigde de bedoeling heeft verzoeker over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zo leest de Raad *“In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden”* en verder *“Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank Italië.”* Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de gemachtigde het EURODAC-systeem heeft geraadpleegd en het “Eurodac search result” een positief resultaat gaf “IT1VR03SOW”.

Volgens artikel 24.4 *in*cto artikel 9, lid 1 van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening) wijst “IT” op de kenletters van de lidstaat en het daaropvolgende cijfer “1” op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Bijgevolg blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in Italië een beschermingsverzoek heeft ingediend, steun in deze EURODAC-hit.

Uit het cijfer “1” kan niet afgeleid worden of het beschermingsverzoek in Italië nog in behandeling is, is ingetrokken, dan wel is afgesloten. De Raad merkt verder op dat het cijfer “1” wel aantoont dat de situatie van een dergelijke persoon wel correspondeert met de situatie van een persoon zoals bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d) van de Dublin III-verordening. Bijgevolg kan de verzoekende partij gevolgd worden in haar stelling dat haar situatie binnen het toepassingsgebied valt van de Dublin III-verordening.

De situatie van de verzoekende partij valt meer bepaald onder het toepassingsgebied van artikel 24 van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

“Indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek is ingediend.

1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

2. Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (1), een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.

Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.

3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.

4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.

Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.

5. Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”

Volgens artikel 24.2 van de Dublin III-verordening “wordt” het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, eerste lid, onder b), c) of d) “zo snel mogelijk ingediend”, “wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen [...]”.

Uit deze bepaling blijkt dat indien de gemachtigde zoals *in casu* besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat de verzoekende partij een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsmaatregel te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27-29). Slechts in de situatie zoals gevisieerd in artikel 24.4, lid 1, van de Dublin III-verordening – i.e. indien vaststaat dat het verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij een definitieve beslissing is afgewezen – kan de gemachtigde ervoor opteren de Terugkeerrichtlijn toe te passen. Evenwel is overeenkomstig lid 2 de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing eens de keuze is gemaakt een terugnameverzoek te richten aan de eerste lidstaat, en voor zover dit terugnameverzoek niet verworpen is.

Bijgevolg kan het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen *in casu* niet gevolgd worden voor zover zij stelt dat enkel vanaf het ogenblik waarop de Belgische autoriteiten besluiten een terugnameverzoek in te dienen, de toepassing van de Terugkeerrichtlijn en van de terugkeerprocedure wordt opgeschort en alleen de Dublinregels van toepassing zijn.

De keuze om toepassing te maken van de Terugkeerrichtlijn in plaats van de Dublin III-verordening is bijgevolg pas mogelijk indien het beschermingsverzoek in Italië definitief is afgewezen, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier. Dit ligt ook voor de

hand aangezien op dat ogenblik reeds een lidstaat het beschermingsverzoek definitief heeft afgewezen, zodat een terugkeer naar het herkomstland, een land van doorreis of een ander derde land waar verzoeker wordt toegelaten, het logische gevolg is. Voormelde ligt in de lijn van het arrest C-534/11 van het Hof van Justitie van 30 mei 2013 (Arslan t. Tsjechische republiek), waarin het Hof aangeeft dat de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing is op derdelanders die om internationale bescherming hebben verzocht in het tijdvak tussen de indiening van het verzoek en de vaststelling van de beslissing in eerste aanleg of in voorkomend geval, de beslechting van het eventuele beroep (overweging 49). Bovendien blijkt uit artikel 24.4, lid 2, laatste zin eveneens dat indien België beslist om Italië te verzoeken de verzoekende partij terug te nemen, ook als haar beschermingsverzoek daar definitief afgewezen is, de regels van de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing zijn.

De verwerende partij werpt in de nota terecht op dat zolang geen terugnameverzoek is gericht aan Italië, nog geen overdrachtbesluit kon genomen worden in het kader van de Dublin III-verordening. Echter uit samenlezing van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, artikel 24 van de Dublin III-verordening en het Terugkeerhandboek, waarop de verwerende partij zich steunt, blijkt dat evenmin reeds een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding konden worden genomen waaruit uitdrukkelijk blijkt dat de gemachtigde de intentie heeft om de verzoekende partij aan Italië over te dragen.

De verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen eveneens naar het bepaalde in artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het eerste lid van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn blijkt inderdaad de algemene verplichting in hoofde van de lidstaten om een terugkeerbesluit uit te vaardigen aan alle derdelanders die illegaal op hun grondgebied verblijven. Dit is evenwel de algemene regel terwijl indien men valt onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening, zoals *in casu*, deze *lex specialis* prevaleert en de procedure zoals bepaald in artikel 24 van de Dublin III-verordening moet gerespecteerd worden. Ook artikel 24.4, lid 2, van de Dublin III-verordening verwijst naar artikel 6, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn. Uit deze bepaling blijkt evenwel dat een derdelander die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft toch op grond van de terugkeerrichtlijn kan worden “opgedragen” zich naar een andere lidstaat te begeven, als hij in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf (zie bv. HvJ 5 april 2017, C-36/17 *Daher Muse Ahmed t. Bundesrepublik Deutschland* (beschikking)). Er blijkt echter niet dat de verzoekende partij zich in een dergelijke situatie bevindt.

In de nota met opmerkingen geeft de verwerende partij nog aan dat het terugkeerbesluit op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet kon genomen worden nu de verzoekende partij niet betwist geen houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde verwijst eveneens naar het motief dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Ook het motief dat er een risico op onderduiken bestaat, aangezien zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, verantwoordt volgens de verwerende partij dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Zij meent dat deze determinerende motieven volstaan om de beslissing naar recht te staven. Met dit betoog gaat de verwerende partij voorbij aan het gegeven dat uit de motieven van de beslissingen blijkt dat de gemachtigde wenst “terug te leiden” naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en niet de verwijderingen naar derde landen beoogt. In het kader van de Dublin III-verordening is echter de enige mogelijke “verwijderingsbeslissing” een overdrachtbesluit en de thans voorliggende beslissing kan niet als zodanig worden beschouwd.

Bijgevolg voert de verzoekende partij terecht aan dat zij onder het toepassingsgebied van de Dublin-III-Verordening valt. De overdrachten naar de verantwoordelijke lidstaten worden exclusief geregeld door de Dublin III-verordening. De Dublin III-verordening moet immers, indien van toepassing, als *lex specialis* gezien worden die prevaleert op de Terugkeerrichtlijn. Uit de stukken waarover de Raad beschikt, blijkt niet naar welk land de gemachtigde de verzoekende partij wenst terug te leiden of over te dragen nu in elk geval niet wordt beoogd de verzoekende partij terug te sturen naar haar land van herkomst maar evenmin duidelijk is of de verzoekende partij zal kunnen overgedragen worden naar Italië.

In zoverre de verwerende partij argumenteert dat de Dublinregels pas van toepassing zouden zijn vanaf het ogenblik dat conform artikel 26, eerste lid van de Dublin III-verordening de aangezochte lidstaat instemt met de overname of terugname en de lidstaat het overdrachtsbesluit neemt, kan de Raad dit standpunt in geen geval bijtreden. Dit zou immers alle waarborgen die in de Dublin-III-verordening worden voorzien zoals onder meer het recht op informatie, het persoonlijk onderhoud, de waarborgen voor minderjarigen, gezinsleden, afhankelijke personen, de rangorde van de criteria, de termijnen voor terugname- en overnameprocedures zinledig maken.

Een toepassing van een nationale bepaling, die artikel 7 van de Vreemdelingenwet is, kan niet ingaan tegen een toepasselijke bepaling van een verordening, zoals *in casu* artikel 24 van de Dublin III-verordening.

De verwerende partij beklemtoont nog dat eens het duidelijk is of een overdracht aan Italië mogelijk is, nog een overdrachtsbesluit zal genomen worden. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde thans al een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering “naar de verantwoordelijke lidstaat” heeft genomen. Deze beslissing houdt wel degelijk voor de verzoekende partij reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RvS 28 september 2017, nr. 239.259). *In casu* is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Bovendien benadrukt de Raad dat een eventuele verwijzing naar het feit dat later nog een overdrachtsbesluit zou worden genomen niets wijzigt aan de vastgestelde onwettigheid.

De overwegingen van de verwerende partij doen geen afbreuk aan het voornoemde betoog van de verzoekende partij.

Nu de gemachtigde *in casu* reeds op 20 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding heeft genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet terwijl hij klaarblijkelijk de overdracht van de verzoekende partij beoogt aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening, heeft hij *prima facie* de procedures zoals voorzien in de Dublin III-verordening miskend, meer bepaald artikel 24 ervan.

Het enig middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, daar de bestreden beslissing *prima facie* de procedures zoals voorzien in de Dublin III-verordening miskend heeft, meer bepaald artikel 24 ervan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van

20 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. RYCKASEYS